

усмихне). Хубава мома ще стане нѣкога . . . (Цѣлува детето, трѣгва къмъ Венета). Сбогомъ . . .

(На прага се явява Боянъ).

Боянъ. Бате! Кѣсно става! Желѣзницата трѣгва въ 6 и половина!

(Ботевъ махва съ ржка, изтичва навънъ).

(Венета се спуща къмъ прозорчето, дига перденцето, вира се навънъ).

Венета. За кжде замина той? . . . Защо бѣше тъй особенъ? (Изведнажъ извиква). Христо! (спуща се навънъ, после се връща, полека, замислена). Заминали . . . (Спира се предъ люлката). Нима великиятъ часъ, страшниятъ часъ най-сетне дойде? Не, не е вѣрно! (Внезапно избухва въ сълзи). Вѣрно е! Още щомъ влѣзохъ въ стаята и разбрахъ . . . О! Той мисли, че азъ нищо не знамъ . . . Нека пжтува спокоенъ . . . Не, не. Той каза: отивамъ кжде Браила и Галацъ . . . Ще се върна скоро . . . Скоро? (Извиква). Скоро? . . . Христо!

(Пада като подкосена на земята).

КАРТИНА ДЕСЕТА

(Три часа следъ пладне Палубата на параходъ „Радецки“, съ капитанския мостъ. Разнородни пжтници се разхождатъ, или разговарятъ. Нѣкои сѣдятъ на групи: власи, кадѣни, нѣмци, работници, турци; нѣкои лежатъ на кебета и кожи, пушатъ съ наргилета, или спятъ; други се трупатъ около единъ гждуларъ, който започва да свири. Хъшоветѣ стоятъ насѣдали около сандѣцитѣ си, долу, въ трета класа. Ботевъ, съ Горовъ и жена му, сѣдатъ на една маса и си поржчватъ нѣщо, Келнеритѣ, съ бѣли кърпи, прислужватъ и се кланятъ на бакшишитѣ. Ботевъ и Горовъ говорятъ по влашки за търговия, за театъръ, Ботевъ разгрѣща ромѣнски и френски вестници, четете).

Горовъ. Наближаваме Русчукъ!

Жена му. Преди четири години, на Русчукската скеля братъ ми Ангелъ се самоуби . . . (въздъхва, извърѣща лице).

Ботевъ. Ще отида въ кабината си, да не стане нѣкоя беля както по времето на парахода „Германия“. (Става, по пжтя си среща Войновски, правятъ си едва забележимъ знакъ за поздравъ и разбирателство, скрива се. Параходътъ спира, качватъ се единъ турчинъ съ харема си, двама-трима търговци, трѣгва).

(Хъшоветѣ край сандѣцитѣ, облѣчени като градинари, работници и пр. разговарятъ.)

Първа група

А. хъшъ. Оглеждамъ се наоколо, гледамъ, не виждамъ наши хора, Дали нѣма нѣкаква грѣшка? Я вижъ, я вижъ тамъ ония? Какъ ти се струватъ?

Б. хъшъ. Не мога да ти кажа. Може и власи да сж . . . Може и сърби.